

УДК 378.147.091.31:373.3-051
DOI 10.31654/2663-4902-2026-PP-2-227-234

Чжан Ц.

здобувачка третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти спеціальності 011 Освітні, педагогічні науки
Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя
czanczun@gmail.com
<https://orcid.org/0009-0001-8002-3207>

ПЕДАГОГІЧНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК ЧИННИК РОЗВИТКУ ПРОЄКТУВАЛЬНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ

У статті обґрунтовано роль педагогічного партнерства як важливого чинника розвитку проєктувальної компетентності майбутнього вчителя початкової школи. З'ясовано сутність понять «педагогічне партнерство» та «проєктувальна компетентність» у контексті підготовки майбутніх учителів початкових класів. Проаналізовано особливості впровадження партнерської взаємодії у процесі професійної підготовки студентів у закладах вищої освіти. Доведено, що залучення здобувачів освіти до спільної проєктної діяльності, групових форм роботи, педагогічних практик, а також взаємодії з учнями, батьками та колегами сприяє формуванню здатності до проєктування освітнього середовища, навчальних занять і виховних заходів. Акцентовано увагу на необхідності створення освітнього середовища, що ґрунтується на засадах довіри, взаємоповаги, співпраці та відповідальності. Встановлено, що ефективна реалізація педагогічного партнерства у підготовці майбутніх учителів початкової школи забезпечує якісне формування їхньої проєктувальної компетентності, підвищує готовність до професійної діяльності та сприяє успішній самореалізації в умовах сучасної школи.

Ключові слова: педагогічне партнерство, проєктувальна компетентність, майбутній учитель початкової школи, професійна підготовка, компетентнісний підхід, освітнє середовище, проєктна діяльність, взаємодія.

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку освіти в Україні характеризується глибокими трансформаційними процесами, зумовленими впровадженням концепції Нової української школи, орієнтацією на компетентнісний підхід та необхідністю підготовки конкурентоспроможного педагога нового типу. У цих умовах особливої актуальності набуває проблема формування у майбутніх учителів початкових класів здатності до проєктування освітнього процесу, що передбачає не лише володіння відповідними методичними знаннями, а й розвиток креативного, аналітичного та рефлексивного мислення.

Проєктувальну компетентність розглядаємо як інтегративну професійно-особистісну якість учителя, що забезпечує ефективне планування, організацію та реалізацію освітнього процесу, розроблення навчальних і виховних проєктів, а також адаптацію освітнього середовища до потреб здобувачів освіти. Водночас сучасні освітні реалії вимагають від педагога не лише здатності до проєктування, а й уміння будувати ефективну взаємодію з усіма учасниками освітнього процесу – учнями, батьками, колегами, що реалізується через педагогічне партнерство.

Педагогічне партнерство визначаємо як ключову складову професійної діяльності вчителя та важливий чинник забезпечення якості освітнього процесу, що ґрунтується на засадах довіри, взаємоповаги, співпраці та спільної відповідальності.

Воно передбачає суб'єкт-суб'єктну взаємодію, розвиток комунікативних умінь, здатність до діалогу та співтворчості.

Разом з тим у практиці професійної підготовки майбутніх учителів початкової школи спостерігається певна суперечність між потребою формування проєктувальної компетентності як основи професійної діяльності та недостатнім використанням потенціалу педагогічного партнерства як засобу її розвитку. Традиційні підходи до підготовки педагогів часто залишаються орієнтованими на передачу знань, а не на організацію взаємодії та спільної діяльності.

Отже, виникає необхідність теоретичного обґрунтування та практичного осмислення педагогічного партнерства як чинника розвитку проєктувальної компетентності майбутнього вчителя початкової школи, що й зумовлює актуальність дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема формування професійної компетентності майбутнього вчителя є предметом численних наукових досліджень. Зокрема, у працях вітчизняних науковців обґрунтовано сутність та структуру проєктувальної компетентності як складника професійної компетентності педагога, визначено її компоненти, критерії та рівні сформованості. Дослідники наголошують, що проєктувальна компетентність базується на поєднанні знань, умінь, досвіду та ціннісних орієнтацій, що забезпечують здатність до створення та реалізації освітніх проєктів. Так у працях Т. Гордієнко ґрунтовно обґрунтовано сутність та структуру проєктувальної компетентності як невід'ємного складника професіоналізму педагога, визначено її ключові компоненти, критерії та рівні сформованості [2]. Науковці акцентують на тому, що проєктувальна компетентність є інтегративним утворенням, яке базується на поєднанні теоретичних знань, практичних умінь, досвіду та ціннісних орієнтацій, що разом забезпечують здатність до створення та успішної реалізації освітніх проєктів.

Паралельно з цим, у контексті модернізації вищої освіти, значна увага приділяється феномену педагогічного партнерства. В. Ворожбіт-Горбатюк розглядає компетентність педагогічного партнерства як фундаментальний базис якості сучасної педагогічної освіти, що реалізується на засадах студентоцентрованого підходу [1].

Ряд наукових розвідок присвячено практичній реалізації ідей педагогіки партнерства в різних аспектах професійної підготовки майбутніх учителів та організації освітнього процесу. Зокрема, О. Третяк досліджує розвиток компетентності педагогічного партнерства як важливого чинника формування професійної культури майбутнього вчителя, підкреслюючи її значення для становлення ціннісних орієнтацій, комунікативних умінь та готовності до співпраці [8]. М. Єпіхіна та А. Євдокимова аналізують особливості реалізації ідей педагогіки партнерства у сучасному освітньому просторі, акцентуючи увагу на трансформації традиційних підходів до взаємодії учасників освітнього процесу та впровадженні діалогічних і студентоцентрованих моделей навчання [3; 4].

А. Кондратьєва, О. Мартіна та Н. Третяк зосереджують увагу на впровадженні принципів партнерської взаємодії безпосередньо у практиці початкової школи, зокрема у співпраці вчителя з батьками учнів, що сприяє створенню цілісного освітнього середовища та підвищенню ефективності навчально-виховного процесу [5; 6]. О. Стребна розкриває питання капіталізації ресурсів педагогіки партнерства в умовах Нової української школи, обґрунтовуючи можливості їх використання для підвищення якості освіти та розвитку суб'єктності всіх учасників освітнього процесу [7].

Попри наявність ґрунтовних напрацювань, аналіз літератури засвідчує, що питання взаємозв'язку педагогічного партнерства та розвитку проєктувальної компетентності майбутніх учителів початкових класів залишається недостатньо висвітленим. Наявні дослідження переважно розглядають ці явища як автономні феномени, без належної уваги до їх інтеграції у процесі фахової підготовки. Отже, виникає необхідність наукового осмислення механізмів впливу партнерської взаємодії на

формування здатності педагога до проектування освітнього процесу, що і зумовило вибір теми даної статті.

Метою статті є теоретичне обґрунтування педагогічного партнерства як чинника розвитку проєктувальної компетентності майбутнього вчителя початкової школи.

Виклад основного матеріалу дослідження. У сучасному науково-педагогічному дискурсі проблема професійної підготовки майбутніх учителів початкових класів дедалі частіше розглядається крізь призму компетентнісного підходу, що передбачає інтеграцію знань, умінь, цінностей і досвіду діяльності. У цьому контексті особливого значення набувають такі взаємопов'язані феномени, як педагогічне партнерство та проєктувальна компетентність, які визначають нову якість професійної діяльності вчителя.

Поняття *педагогічне партнерство* активно розробляється в українській педагогіці у зв'язку з утвердженням ідей гуманістичної освіти та суб'єкт-суб'єктної взаємодії. Більшість науковців, зокрема В. Ворожбіт-Горбатюк трактують педагогічне партнерство як особливий тип взаємодії між учасниками освітнього процесу, що ґрунтується на засадах довіри, взаємоповаги, добровільності, відповідальності та співпраці. Зокрема, дослідники підкреслюють, що партнерство передбачає відмову від авторитарної моделі навчання на користь діалогічної, у якій учитель і учень виступають рівноправними суб'єктами освітнього процесу [1, с. 64].

Водночас у наукових підходах простежується певна варіативність у розумінні цього феномену. Одні автори акцентують увагу на комунікативному аспекті педагогічного партнерства, розглядаючи його як процес ефективної взаємодії та налагодження педагогічного діалогу. Інші дослідники підкреслюють діяльнісний характер партнерства, визначаючи його як спільну діяльність, спрямовану на досягнення освітніх цілей. Окремі науковці розширюють межі поняття, включаючи до нього взаємодію не лише між учителем і учнем, а й з батьками, колегами, адміністрацією, що відповідає сучасній концепції педагогіки партнерства [3; 6].

Разом з тим існує і певна дискусійність щодо ступеня *рівності* у педагогічному партнерстві. У М. Єпіхіної зустрічаємо думку, і погоджуємось з нею, що повна рівність суб'єктів є умовною, оскільки вчитель зберігає провідну роль як організатор освітнього процесу. Інші ж наполягають на необхідності максимальної демократизації взаємодії, що сприяє розвитку автономії учнів. Така суперечність свідчить про складність і багатовимірність феномену педагогічного партнерства [4, с. 135].

Не менш важливим у контексті професійної підготовки є поняття *проєктувальна компетентність*, яке розглядається як складова професійної компетентності вчителя. У науковій літературі вона визначається як здатність особистості до цілеспрямованого конструювання освітнього процесу, прогнозування результатів навчання, розроблення освітніх програм, занять, методичних матеріалів і педагогічних технологій [2, с. 249].

Більшість дослідників наголошують на інтегративному характері проєктувальної компетентності, яка поєднує когнітивний, діяльнісний, мотиваційно-ціннісний і рефлексивний компоненти. Зокрема, когнітивний компонент передбачає наявність системи знань про закономірності освітнього процесу; діяльнісний – сформованість умінь планувати, моделювати й реалізовувати педагогічні проєкти; рефлексивний – здатність аналізувати результати власної діяльності та коригувати її [2, с. 253].

У контексті професійної підготовки майбутніх учителів початкових класів важливо підкреслити, що формування проєктувальної компетентності не може відбуватися ізольовано від реального освітнього середовища та взаємодії з іншими суб'єктами. Саме тут педагогічне партнерство набуває значення важливого чинника її розвитку. У процесі спільної діяльності, групової роботи, педагогічної практики майбутні вчителі набувають досвіду проєктування освітніх ситуацій з урахуванням індивідуальних особливостей учнів, їхніх потреб і інтересів.

Аналіз наукових підходів дає підстави стверджувати, що педагогічне партнерство і проєктувальна компетентність є взаємопов'язаними категоріями, які взаємно збагачують одна одну. Педагогічне партнерство створює соціально-психологічні та організаційні умови для розвитку проєктувальної компетентності, тоді як проєктувальна компетентність забезпечує змістове наповнення та ефективність партнерської взаємодії.

У контексті модернізації педагогічної освіти особливого значення набуває дослідження чинників, що забезпечують ефективне формування проєктувальної компетентності майбутніх учителів початкових класів. Одним із таких чинників виступає педагогічне партнерство, яке визначає нову якість освітнього процесу, орієнтованого на взаємодію, співпрацю та співтворчість усіх його учасників.

Педагогічне партнерство створює сприятливе освітнє середовище, у якому майбутній учитель виступає не лише як об'єкт навчання, а як активний суб'єкт освітньої діяльності. Саме в умовах суб'єкт-суб'єктної взаємодії відбувається формування здатності до самостійного проєктування освітнього процесу, що є ключовим компонентом проєктувальної компетентності. У цьому контексті партнерська взаємодія сприяє розвитку відповідальності, ініціативності, критичного мислення та рефлексії [5, с. 86].

Аналіз наукових підходів свідчить, що педагогічне партнерство виконує низку важливих функцій у розвитку проєктувальної компетентності [1; 4; 7]. *По-перше*, воно забезпечує комунікативну основу проєктувальної діяльності, оскільки будь-яке педагогічне проєктування передбачає врахування інтересів, потреб та можливостей усіх учасників освітнього процесу. У процесі взаємодії з викладачами, одногрупниками, учнями та батьками майбутній учитель набуває досвіду узгодження цілей, планування діяльності та оцінювання результатів.

По-друге, педагогічне партнерство має діяльнісний характер, що сприяє формуванню практичних умінь проєктування. Залучення студентів до спільної проєктної діяльності, виконання групових завдань, участь у педагогічній практиці створюють умови для апробації теоретичних знань у реальних або наближених до реальних ситуаціях. У таких умовах майбутні вчителі вчаться моделювати освітні ситуації, прогнозувати результати та адаптувати власні педагогічні рішення.

По-третє, важливою є рефлексивна функція педагогічного партнерства. У процесі взаємодії майбутні вчителі отримують зворотний зв'язок, що дозволяє оцінити ефективність власних проєктних рішень, виявити помилки та визначити шляхи їх корекції. Саме рефлексія виступає важливим механізмом розвитку проєктувальної компетентності, оскільки забезпечує усвідомлення власної професійної діяльності.

Водночас слід зазначити, що ефективність педагогічного партнерства як чинника розвитку проєктувальної компетентності значною мірою залежить від умов його реалізації. Дослідники наголошують на необхідності створення освітнього середовища, що ґрунтується на довірі, відкритості, взаємоповазі та підтримці. Важливу роль відіграє також готовність викладача до організації партнерської взаємодії, що передбачає зміну традиційної ролі транслятора знань на фасилітатора та наставника [8, с. 157].

Таким чином, педагогічне партнерство виступає не лише умовою, а й дієвим механізмом розвитку проєктувальної компетентності майбутніх учителів початкових класів. Воно забезпечує інтеграцію теоретичних знань і практичного досвіду, сприяє формуванню професійно значущих якостей і підвищує готовність до ефективної педагогічної діяльності.

Реалізація педагогічного партнерства у процесі професійної підготовки майбутніх учителів початкових класів потребує впровадження таких форм і методів навчання, які забезпечують активну взаємодію, спільну діяльність та залучення студентів до проєктування освітнього процесу [6, с. 120]. Ефективною є модель, що передбачає поетапне формування проєктувальної компетентності у взаємодії «*викладач – студент – група – освітнє середовище*» і включає такі етапи:

Мотиваційно-ціннісний етап – формування позитивного ставлення до партнерської взаємодії та усвідомлення значущості проєктної діяльності (обговорення, дискусії, аналіз кейсів);

Когнітивно-операційний етап – оволодіння знаннями та вміннями педагогічного проєктування (міні-лекції, спільне планування занять, робота в малих групах);

Діяльнісно-практичний етап – реалізація проєктної діяльності у співпраці (створення освітніх проєктів, моделювання уроків, педагогічна практика);

Рефлексивно-оцінювальний етап – аналіз і самооцінка результатів діяльності (рефлексивні вправи, портфоліо, взаємооцінювання).

Така модель забезпечує поступовий перехід від керованої діяльності до самостійного проєктування в умовах партнерської взаємодії.

Інтеграція педагогічного партнерства у професійну підготовку майбутніх учителів реалізується через низку взаємопов'язаних напрямів. Перш за все, це оновлення змісту навчальних дисциплін, яке передбачає включення тем, пов'язаних із теорією та практикою партнерської взаємодії, розвитком комунікативної культури, навичок співпраці та командної роботи. Важливим є також міждисциплінарний підхід, що дозволяє інтегрувати знання з педагогіки, психології, методики навчання та менеджменту освіти у процесі формування проєктувальної компетентності.

Другим важливим напрямом є впровадження інноваційних освітніх технологій, орієнтованих на активну взаємодію студентів. До таких належать проєктне, кооперативне та проблемне навчання, кейс-метод, технології фасилітації та тьюторського супроводу. Зазначені технології сприяють залученню майбутніх учителів до спільної діяльності, у процесі якої вони набувають досвіду проєктування освітніх ситуацій, прийняття рішень та відповідальності за їх реалізацію [3, с. 24].

Третім напрямом виступає організація освітнього середовища закладу вищої освіти на засадах партнерства. Це передбачає зміну ролі викладача від транслятора знань до організатора взаємодії, фасилітатора навчального процесу. Важливою умовою є створення атмосфери довіри, відкритості, взаємоповаги, що сприяє активній участі студентів у навчальному процесі та розвитку їхньої суб'єктності.

Четвертим напрямом є посилення практичної складової підготовки, зокрема через організацію педагогічної практики, що ґрунтується на принципах партнерської взаємодії. У процесі практики студенти мають можливість взаємодіяти з учнями, батьками, учителями-наставниками, що сприяє формуванню вмінь проєктувати освітній процес з урахуванням реальних умов і потреб.

Реалізація зазначених напрямів потребує дотримання певних педагогічних умов [4, с. 135]. Насамперед, це *формування мотивації до партнерської взаємодії та усвідомлення її значущості у професійній діяльності вчителя*. Важливо забезпечити системність і послідовність формування проєктувальної компетентності, що передбачає поетапний розвиток відповідних знань і вмінь.

Наступною умовою є *забезпечення активної участі студентів у спільній діяльності*, що дозволяє їм набути досвіду взаємодії та співпраці. Важливу роль відіграє використання інтерактивних методів навчання, які стимулюють обмін думками, розвиток критичного мислення та рефлексії.

Крім того, необхідною умовою є *організація рефлексивної діяльності*, що забезпечує усвідомлення студентами власного досвіду партнерської взаємодії та проєктування. Рефлексія сприяє розвитку здатності до самокорекції та вдосконалення професійної діяльності.

Особливого значення у процесі формування проєктувальної компетентності набуває спільна діяльність суб'єктів освітнього процесу. Саме у процесі взаємодії відбувається обмін досвідом, узгодження цілей, вироблення спільних рішень, що є необхідною умовою ефективного проєктування освітнього процесу. Спільна діяльність сприяє розвитку комунікативних, організаційних та соціальних умінь, які є складовими проєктувальної компетентності [1, с. 66].

Взаємодія між викладачами та студентами, а також між самими студентами, створює умови для формування культури професійного спілкування, толерантності, відповідальності за результати спільної діяльності. У таких умовах майбутній учитель навчається враховувати різні точки зору, аргументувати власну позицію, досягати компромісу, що є важливими складниками його професійної готовності.

Водночас слід зазначити, що ефективність спільної діяльності значною мірою залежить від рівня сформованості партнерських відносин. Формальний підхід до організації взаємодії може знижувати її результативність, тому важливо забезпечити реальну участь усіх суб'єктів освітнього процесу у прийнятті рішень та реалізації спільних проєктів.

Таким чином, інтеграція педагогічного партнерства у процес формування проєктувальної компетентності майбутніх учителів початкових класів є складним і багатограним процесом, що потребує системного підходу. Вона передбачає оновлення змісту освіти, впровадження інноваційних технологій, створення партнерського освітнього середовища та забезпечення активної спільної діяльності суб'єктів освітнього процесу.

Висновки з дослідження та перспективи подальших розвідок. У результаті проведеного дослідження обґрунтовано теоретичні та практичні засади інтеграції педагогічного партнерства у процес формування проєктувальної компетентності майбутніх учителів початкових класів. Встановлено, що в умовах модернізації педагогічної освіти педагогічне партнерство виступає не лише важливою складовою професійної підготовки, а й ефективним механізмом розвитку здатності майбутнього вчителя до проєктування освітнього процесу.

З'ясовано сутність понять «педагогічне партнерство» та «проєктувальна компетентність», їх взаємозв'язок і взаємозумовленість у контексті підготовки майбутніх учителів. Доведено, що педагогічне партнерство створює сприятливі умови для розвитку комунікативних, організаційних, рефлексивних і творчих умінь, які є основою проєктувальної компетентності. Водночас проєктувальна компетентність забезпечує змістове наповнення партнерської взаємодії, сприяє її результативності та практичній спрямованості.

Визначено основні напрями інтеграції партнерської взаємодії у професійну підготовку майбутніх учителів: оновлення змісту освіти, впровадження інноваційних освітніх технологій, організація партнерського освітнього середовища, посилення практичної складової навчання. Обґрунтовано педагогічні умови, що забезпечують ефективність цього процесу, серед яких: формування мотивації до співпраці, залучення студентів до активної спільної діяльності, використання інтерактивних методів навчання, організація рефлексії.

Доведено, що спільна діяльність і взаємодія суб'єктів освітнього процесу є ключовими чинниками підвищення якості професійної підготовки майбутніх педагогів. Вони сприяють формуванню досвіду співпраці, розвитку відповідальності, критичного мислення та готовності до прийняття педагогічних рішень у реальних умовах професійної діяльності.

Перспективи подальших наукових розвідок вбачаємо у розробленні та експериментальній перевірці моделей формування проєктувальної компетентності на засадах педагогічного партнерства.

Список використаних джерел

1. Ворожбіт-Горбатюк В. Компетентність педагогічного партнерства як базис якості вищої педагогічної освіти. Молодь і ринок. 2021. № 10/196. С. 63–68. DOI: <https://doi.org/10.24919/2308-4634.2021.248528>
2. Гордієнко Т. В., Цзюнь Ч. Формування проєктувальних компетентностей майбутніх учителів: зарубіжний та український досвід. *Наукові записки. Серія «Психолого-*

педагогічні науки» (Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя), 2025. № 4. С. 248–256. DOI: <https://doi.org/10.31654/2663-4902-2025-PP-4-248-256>

3. Євдокимова А. В. Педагогіка партнерства в сучасному освітньому просторі. Педагогічна інноватика: сучасність та перспективи. 2026. № 11. С. 20–27. DOI: <https://doi.org/10.32782/ped-uzhnu/2026-11-3>

4. Єпіхіна М. Реалізація ідей педагогіки партнерства у сучасному вимірі. *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: «Педагогіка. Соціальна робота»*, 2021. № 1(48). С. 133–136. DOI: <https://doi.org/10.24144/2524-0609.2021.48.133-136>

5. Кондратьєва А. В. Упровадження педагогіки партнерства в початковій школі. *Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова*. 2021. Вип. 83. С. 84–87. DOI: <https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series5.2021.83.17>

6. Мартіна О., Третяк, Н. Реалізація принципів педагогіки партнерства в умовах упровадження Нової української школи (на основі педагогічних поглядів Івана Огієнка). *Іван Огієнко і сучасна наука та освіта*. 2024. XXI. С. 118–127.

7. Стребна О. В. Капіталізація ресурсів педагогіки партнерства в умовах Нової української школи. *Педагогічний альманах*, 2021. № 47. С. 146–154. DOI: <https://doi.org/10.37915/pa.vi47.164>

8. Третяк О. Розвиток компетентності педагогічного партнерства. *Актуальні питання гуманітарних наук*. 2023. Вип. 61. Т. 3. С. 155–161. DOI: <https://doi.org/10.24919/2308-4863/61-3-25>

References

1. Vorozhbit-Horbatiuk, V. (2021). Kompetentnist pedahohichnoho partnerstva iak bazys iakosti vyshchoi pedahohichnoi osvity [Competence of pedagogical partnership as a basis for the quality of higher pedagogical education]. *Molod i rynek – Youth and the market*, 10(196), 63–68. <https://doi.org/10.24919/2308-4634.2021.248528> [in Ukrainian].

2. Hordiienko, T. V., & Chiun, Zh. (2025). Formuvannia proiektuvalnykh kompetentnosti maibutnykh uchyteliv: zarubizhnyi ta ukraïnskyi dosvid [Formation of design competencies of future teachers: foreign and Ukrainian experience]. *Naukovi zapysky. Seria «Psykhologo-pedahohichni nauky» (Nizhynskyi derzhavnyi universytet imeni Mykoly Hoholia) – Research Notes. Series «Psychology and Pedagogy Research» (Nizhyn Mykola Gogol State University)*, (4), 248–256. <https://doi.org/10.31654/2663-4902-2025-PP-4-248-256> [in Ukrainian].

3. Evdokymova, A. V. (2026). Pedahohika partnerstva v suchasnomu osvïtnomu prostori [Pedagogy of partnership in the modern educational space]. *Pedahohichna innovatyka: suchasnist ta perspektvyv – Pedagogical innovation: modernity and prospects*, (11), 20–27. <https://doi.org/10.32782/ped-uzhnu/2026-11-3> [in Ukrainian].

4. Iepiknina, M. (2021). Realizatsiia idei pedahohiky partnerstva u suchasnomu vymiri [Implementation of the ideas of partnership pedagogy in the modern dimension]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho universytetu. Seria: «Pedahohika. Sotsialna robota» – Scientific Bulletin of Uzhhorod University. Series: «Pedagogy. Social Work»*, 1(48), 133–136. <https://doi.org/10.24144/2524-0609.2021.48.133-136> [in Ukrainian].

5. Kondratieva, A. V. (2021). Uprovadzhennia pedahohiky partnerstva v pochatkovii shkoli [Implementation of partnership pedagogy in elementary school]. *Naukovyi chasopys NPU imeni M. P. Dragomanova – Scientific journal of the NPU named after M. P. Dragomanov*, (83), 84–87. <https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series5.2021.83.17> [in Ukrainian].

6. Martina, O., & Tretiak, N. (2024). Realizatsiia pryntsyviv pedahohiky partnerstva v umovakh uprovadzhennia Novoi ukrainskoi shkoly (na osnovi pedahohichnykh pohliadiv Ivana Ohienka) [Implementation of the principles of partnership pedagogy in the conditions of the introduction of the New Ukrainian School (based on the pedagogical views of Ivan Ohienko)]. *Ivan Ohienko i suchasna nauka ta osvïta – Ivan Ohienko and modern science and education*, (XXI), 118–127. <https://doi.org/10.32626/2309-7086.2024-21.118-127> [in Ukrainian].

7. Strebna, O. V. (2021). Kapitalizatsiia resursiv pedahohiky partnerstva v umovakh Novoi ukrainskoi shkoly [Capitalization of resources of partnership pedagogy in the conditions of the New Ukrainian School]. *Pedahohichniy almanakh – Pedagogical Almanac*, (47), 146–154. <https://doi.org/10.37915/pa.vi47.164> [in Ukrainian].

8. Tretiak, O. (2023). Rozvytok kompetentnosti pedahohichnoho partnerstva [Development of the competence of pedagogical partnership]. *Aktualni pytannia humanitamykh nauk – Current issues in the humanities*, 61(3), 155–161. <https://doi.org/10.24919/2308-4863/61-3-25> [in Ukrainian].

Zhang J.

applicant of the third (educational and scientific)
level of higher education, specialty 011
Educational and pedagogical sciences
Nizhyn Mykola Gogol State University
czanczun@gmail.com
<https://orcid.org/0009-0001-8002-3207>

**PEDAGOGICAL PARTNERSHIP AS A FACTOR
IN THE DEVELOPMENT OF THE DESIGN COMPETENCE
OF A FUTURE PRIMARY SCHOOL TEACHER**

Relevance of the study. The relevance of the study is conditioned modern transformations in teacher education, which emphasize competency-based training and the need for effective interaction among all participants in the educational process.

Main objective(s) of the study. The purpose of the research is to substantiate pedagogical partnership as a factor in the development of design competence of future primary school teachers and to determine its role in professional training.

Methodology. The study is based on theoretical analysis, comparison, and generalization of scientific sources on pedagogical partnership and design competence. The authors analyze the implementation of partnership interaction in higher education through project-based learning, group work, pedagogical practice, and reflective activities. A staged model of competence development is described, including motivational, cognitive, practical, and reflective components.

Results and conclusions. It is established that pedagogical partnership is an integrative basis for developing design competence, as it promotes communicative, organizational, creative, and reflective skills. The involvement of students in collaborative activities and real educational interaction enhances their ability to design lessons, educational environments, and projects. The study proves that partnership interaction performs communicative, activity-based, and reflective functions. It is concluded that the integration of partnership pedagogy into teacher training increases professional readiness and ensures effective performance in modern school conditions.

Significance. The practical significance lies in improving teacher education by implementing partnership-based approaches. The results can be used to enhance training programs, develop students' collaborative skills, and ensure their readiness for designing educational processes.

Keywords: pedagogical partnership, design competence, future primary school teacher, professional training, competency-based approach, educational environment, project activity, interaction.

Отримано редколегією / Received: 29.04.2026

Прорецензовано / Revised: 10.05.2026

Опубліковано / Published: 28.05.2026